

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-392/18-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović, dr. Sanje Otočan, članica vijeća uz višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja H. Š., Z., protiv tuženog Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 18. listopada 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za djelomično poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske KLASA: UP/II-008-07/18-01/391, URBROJ: 401-01/04-18-4 od 29. kolovoza 2018. i rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Varaždinu poslovni broj PPI-DO-11/17-12 od 9. studenoga 2017. te nalaganje Županijskom državnom odvjetništvu u Varaždinu da tužitelju omogući pristup zatraženim informacijama.

Odbija se tužiteljev zahtjev za poništavanje upravnih rješenja i vraćanje predmeta na ponovni postupak.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Povjerenika za informiranje odbijena je kao neosnovana tužiteljeva žalba izjavljena protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Varaždinu poslovni broj PPI-DO-11/17-12 od 9. travnja 2018.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da ga prvostupanjsko tijelo, a niti tuženik nisu upoznali sa sadržajem pribavljenog mišljenja Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, sa sadržajem Opće upute o mjesečnom praćenju rada i izvješćivanju u predmetima broj: O-6/10 od 15. prosinca 2010., da je formiralo radnu skupinu radi provođenja testa razmjernosti i javnog interesa te o odlučnim činjenicama koje je utvrdilo prilikom provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Ukazuje sudu na izrazitu paušalnost i nerazumljivost obrazloženja rješenja tuženika. Tvrdi da je pogrešno

primijenjeno materijalno pravo prilikom donošenja rješenja tuženika jer da se, prema članku 36. stavku 3. točki 7. i 8. Zakona o državnom odvjetništvu u radu državnog odvjetništva smatraju tajnima podaci iz evidencija državnih odvjetnika i zamjenika državnih odvjetnika, ocjene obnašanja državnoodvjetničke dužnosti, a prema članku 36. stavku 4. istog zakona poslovnikom državnog odvjetništva utvrđuju se stupnjevi tajnosti podataka koji su označeni kao tajni, postupak klasifikacije i deklasifikacije, pristup podacima, njihova zaštita i nadzor. Nadalje tvrdi da je člankom 66. Poslovnika državnog odvjetništva određeno da se stupnjem tajnosti „ograničeno“ klasificiraju podaci državnih odvjetništava kako to detaljno navodi tužitelj u tužbi.

Tužitelj tvrdi da je nerazumljivo obrazloženje rješenja tuženika da bi djelomično pružanje informacije kroz treći dio koji sadrži razne statističke podatke za kazneni i građanski odjel, naštetilo djelovanju i izvršavanju poslova državnog odvjetništva. Ističe da se tuženik nepotrebno osvrće u obrazloženju pobijanog rješenja na provođenje postupka deklasifikacije prema članku 14. stavku 1. te stavku 2. točki 3. Zakona o tajnosti podataka, obzirom da je nasuprot tome člankom 15. stavkom 2. točkom 1. Zakona o pravu na pristup informacijama, nakon (zakonito) provedenog testa razmjernosti po članku 16. Zakona o pravu na pristup informacijama, moguće djelomično ili u cijelosti omogućiti pristup informacijama koje su klasificirani podatak na način da se ne ugroze zaštićene vrijednosti.

Tužitelj predlaže da ovaj sud djelomično poništi rješenje tuženika i prvostupanjsko rješenje te naloži Županijskom državnom odvjetništvu u Varaždinu da mu omogući pristup informaciji koja sadrži presliku ili skenirani dio mjesečnog izvješća za siječanj 2015. godine u trećem dijelu koji sadrži razne statističke podatke za kazneni odjel, a kako to tužitelj detaljno navodi u tužbi. Podredno tužitelj zahtijeva poništavanje upravnih rješenja i vraćanje predmeta na ponovni postupak.

Tuženik je u odgovoru na tužbu u potpunosti ostao kod navoda iz osporavanog rješenja i razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te smatra da nije počinjena povreda načela upravnog postupka iz članka 30., te članka 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku, odnosno da se u ovom slučaju ne provodi ispitni postupak. Napominje da tijelo javne vlasti prilikom rješavanja zahtjeva za pristup informacijama neposredno primjenjuje odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno neposredno rješava u posebnom upravnom postupku prava na pristup informacijama pokrenutom na zahtjev stranke.

Sudjelovanje stranke u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku ostvarivanja prava na pristup informacijama protivilo bi se načelu učinkovitosti i ekonomičnosti postupka, budući su svi podnositelji zahtjeva jednaki i ravnopravni u ostvarivanju svojih prava, te njihovo sudjelovanje u postupku ne bi ni na koji način pridonijelo zaštiti pojedinačnih prava i interesa, budući da se ne utvrđuju činjenice i okolnosti kojima raspoložu stranke, već se utvrđuju činjenice i okolnosti koje su unutar zatražene informacije, primjerice, hoće li deklasifikacija zatražene informacije ugroziti zaštitu određenih vrijednosti, a što isključivo može utvrditi vlasnik informacije.

Ističe da ostaje kod tvrdnje iz pobijanog drugostupanjskog rješenja u kojem navodi „kako analizom sadržaja u medijima, osim žaliteljevog interesa, nije utvrdilo postojanje javnog interesa za zatraženom informacijom“. Tvrdi da je, prema njegovim saznanjima, isključivo tužitelj pokazao interes za predmetnim informacijama te da je isključivo tužitelj dostavljao tuženikove drugostupanjske odluke H. n. i. a., što su mnogi mediji prenosili uz tendenciozne naslove, ne ulazeći u sadržaj predmetnih odluka. Napominje da vlasnik podataka odlučuje o potpunoj ili djelomičnoj deklasifikaciji zatražene informacije, te je u ovom slučaju vlasnik informacije, uz ispravno proveden postupak, odlučio zadržati stupanj tajnosti „ograničeno“ za sve dijelove zatražene informacije.

Tuženik predlaže da ovaj sud odbije tužbeni zahtjev i potvrdi pobijano rješenje.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 16. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15.) propisano je da je tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup

informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. i 4. istog zakona, dužno prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Vlasnik informacije iz članka 15. stavka 2. točke 1. Zakona o pravu na pristup informacijama, po prethodno pribavljenom mišljenju Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, dužan je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa.

Odredbom članka 9. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“ 79/07. i 86/12.) propisano je kako se stupnjem tajnosti „ograničeno“ klasificiraju podaci čije bi neovlašteno otkrivanje naštetilo djelovanju i izvršavanju zadaća državnih tijela u obavljanju poslova iz članka 5. ovoga Zakona.

Člankom 5. Zakona o tajnosti podataka propisano je da s obzirom na stupanj ugroze zaštićenih vrijednosti stupnjevima tajnosti iz članka 4. ovoga Zakona mogu se klasificirati podaci iz djelokruga državnih tijela u području obrane, sigurnosno obavještajnog sustava, vanjskih poslova, javne sigurnosti, kaznenog postupka, te znanosti, tehnologije, javnih financija i gospodarstva ukoliko su podaci od sigurnosnog interesa za Republiku Hrvatsku.

Prema odredbi članka 16. Zakona o tajnosti podataka, kad postoji interes javnosti, vlasnik podatka je dužan ocijeniti razmjernost između prava na pristup informacijama i zaštite vrijednosti propisanih u člancima 6., 7., 8. i 9. toga zakona te odlučiti o zadržavanju stupnja tajnosti, promjeni stupnja tajnosti, deklasifikaciji ili oslobađanju od obveze čuvanja tajnosti podataka. Prije donošenja odluke vlasnik podatka dužan je zatražiti mišljenje Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost te je dužan o tom postupku izvijestiti i druga nadležna tijela propisana Zakonom.

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj zahtjevom za pristup informacijama od 31. kolovoza 2017. zatražio presliku ili skenirano mjesečno izvješće za siječanj 2015. godine. Zahtjev je tijelo javne vlasti odbilo na temelju odredbe članka 23. stavka 5. točke 2. u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkom 1. Zakona o pravu na pristup informacijama jer je informacija klasificirana stupnjem tajnosti „ograničeno“. Tuženik je u okviru žalbenog postupka izvršio uvid u mišljenje Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost iz kojeg proizlazi da Vijeće smatra da je dokumentacija koja je predmet postupka klasificirana stupnjem tajnosti „ograničeno“ pa je mišljenja da s obzirom na vrstu i specifičnost poslova koje provodi pojedino državno odvjetništvo te osjetljivost istih podataka, takvoj vrsti odnosno skupu podataka sadržanih u mjesečnom izvješću pojedinog državnog odvjetništva, potrebno utvrditi i zadržati utvrđeni stupanj tajnosti, s obzirom da bi njihovo otkrivanje moglo naštetiti djelovanju i izvršavanju zadaća državnih tijela u obavljanju poslova iz članka 5. Zakona o tajnosti podataka.

Dakle, iz navedenog proizlazi da sukladno odredbi članka 16. stavka 1. Zakona o tajnosti podataka isključivo vlasnik klasificiranih podataka ima ovlast odlučiti o zadržavanju stupnja tajnosti, promjenu stupnja tajnosti, deklasifikaciji ili oslobađanju od obveze čuvanja tajnosti podataka. Prema ocjeni Suda Županijsko državno odvjetništvo u Varaždinu je nakon dobivenog mišljenja Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost i provedenog testa razmjernosti i javnog interesa pravilno odbilo zahtjev tužitelja za pristup informacijama i zadržalo stupanj tajnosti „ograničeno“, jer smatra da su prevladali razlozi za ograničenjem.

Imajući na umu navedeno, prema ocjeni ovoga suda tuženik pravilno smatra da je u predmetnom slučaju odlučan razlog zaštite učinkovitosti integriteta rada državnog odvjetništva što preteže nad mogućnošću kontrole nad radom tijela javne vlasti od strane javnosti, koja je inače u javnom interesu, ali u ovom slučaju, predmetna informacija ne daje potpunu sliku i informaciju o radu pojedinog državnog odvjetništva, dok bi se istovremeno omogućavanjem pristupa informaciji stvorila mogućnost da ista bude korištena u nedozvoljene svrhe, a kako to pravilno smatra i tuženik. Osim navedenog, treba istaknuti da je tuženik pravilno obrazložio nepostojanje javnog interesa za zatraženom informacijom navodeći da se predmetna informacija ne odnosi na pitanja koja su u društvu smatrana pitanjima od javnog interesa te da osim interesa tužitelja za predmetnu informaciju

ne postoji javni interes.

S obzirom na citirane zakonske odredbe na kojima se temelji pobijana odluka tuženika, kao i činjenično stanje utvrđeno u postupku, ovaj sud ocjenjuje da je tuženik pravilno postupio odbivši žalbu tužitelja protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Varaždinu te je za takvu svoju odluku dao jasno i valjano obrazloženje, koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

Prigovor tužitelja da je počinjena bitna povreda načela upravnog postupka jer je trebalo provesti ispitni postupak nije osnovan, jer Zakon o pravu na pristup informacijama, koji regulira poseban upravni postupak ostvarivanja prava na pristup informacijama, je jednostranački postupak, koji omogućava neposredno rješavanje upravne stvari, a to znači da se odluka može donijeti bez omogućavanja stranci da bude saslušana, bez zakazivanja i održavanja usmene rasprave i bez izvođenja dokaza putem posebnih dokaznih sredstava.

S obzirom na sve navedeno, ovaj sud je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučio kao u izreci i odbio tužbeni zahtjev.

U Zagrebu 18. listopada 2018.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.